

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125204187
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8125204187.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Kataríny Krochtovej a JUDr. Romana Lajoša v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/X, XXX XX C., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448 proti žalovanému: C. D. E., E., E. E. C. XX, XXX XX F., G.: XX XXX XXX, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1700,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9Csp/58/2025-81 zo dňa 11.08.2025, takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok vo výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 500,- € do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % počítanú z priznanej sumy s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou voči žalovanému domáhala zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.700,- EUR.

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1150 € a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, počítanú z prisúdenej sumy, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu I. inštancie o výške týchto trov.“

3. Vec právne posúdil § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.06.2013, § 3 ods. 1 písm. e), § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 251, § 255 ods. 1, § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zo strany žalobcu došlo k iniciovaniu súdneho konania z dôvodu určenia bezúročnosti úveru, vydania bezdôvodného obohatenia a z dôvodu ochrany pred

neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Úspešne teda uplatnil porušenie jeho práv garantovaných ako zákonom o ochrane spotrebiteľa tak aj Občianskym zákonníkom a zákonom o spotrebiteľských úveroch. Základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie preto súd považoval za daný. Za zákonom stanovené kritéria pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia považoval najmä povahu, závažnosť, spôsob, rozsah, následky, trvanie a okolnosti porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Konštatoval, že žalobcovi z porušenia jeho práv a z porušenia povinností dodávateľa vznikla ujma vo výške 2.093,58 €. Pokiaľ ide o neprijateľné zmluvné podmienky žalobca netvrdil a súd nezistil, žeby zo strany žalovaného išlo o použitie neprijateľných zmluvných podmienok po ich právoplatnom judikovaní. Naopak, žalobca mal uľahčenú úlohu, keďže zmluvné podmienky, ktorých neprijateľnosti sa domáhal, boli už v obdobných typových zmluvách za neprijateľné opakovane judikované, o čom svedčí množstvo odkazov na už existujúce rozsudky. Súd prvej inštancie primerané finančné zadosťučinenie chápal ako dovŕšenie nápravy vadného stavu, ktorého základom však bol úspech spotrebiteľa v súdnom konaní, ktorého sa zúčastnil ako žalobca alebo žalovaný. Potom primerané finančné zadosťučinenie po úspechu v tzv. základnom konaní mu má navyše nahradiť „určitý“ diskomfort spôsobený súdnym konaním (či už vyhľadanie občianskeho združenia na ochranu spotrebiteľa alebo advokáta, alebo účasť na súde a pod., keďže tento čas mohol využiť inak). Súd prvej inštancie tiež mal za to, že v tomto type konaní je možná (a v podstate aj nevyhnutná) určitá paušalizácia náhrad, aby sa nepriznávali len symbolické sumy bez hospodárskeho významu (ale ako výsledok zaťažovania súdneho systému žalobami o bagateľné sumy) alebo sumy premrštené vedúce k obohacovaniu spotrebiteľov. Súd prvej inštancie za základnú sumu zadosťučinenia za neprijateľnú zmluvnú podmienku považoval sumu 100,- EUR s možným posunom oboma smermi na základe charakteru zmluvnej podmienky. Výroky I. a II. rozsudku v základnom konaní chápal ako celok, keďže výrok I. bol iba deklarováním predbežnej otázky rozhodnej pre výrok II. o plnení. Za uvedené výroky súd prvej inštancie priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 700,- EUR, čo predstavuje cca 1/3 získaného bezdôvodného obohatenia. Za neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v bodoch III., VII. a IX. výroku rozsudku v základnom konaní priznal ako primerané finančné zadosťučinenie sumu 3 x 100,- EUR. Za neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v bodoch V., VI. a VIII. výroku rozsudku v základnom konaní priznal súd prvej inštancie ako primerané finančné zadosťučinenie sumu 3 x 50,- EUR. Celkom priznané primerané finančné zadosťučinenia tak ustálil na sumu 1.150,- EUR. Vo vzťahu k námietke šikanózneho výkonu práva žalobcom uviedol, že zneužitím práva sa rozumie situácia, ak by účelom výkonu práva nebola realizácia vlastných oprávnených hospodárskych záujmov, ale snaha výkonom práva znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Šikanózny výkon práva sa musí vždy preukázať a dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto je takýmto výkonom práva poškodený. Konanie žalobcu, ktorý uspel v základnom konaní, spočívajúce v podaní tejto žaloby súd prvej inštancie nepovažoval za zneužitie práva. Práve naopak, ak žalovaný vediac o výsledku základného konania nekontaktoval žalobcu za účelom odškodnenia, potom podanie žaloby žalobcom o primerané finančné zadosťučinenie je logickým krokom pre zavŕšenie ochrany pri porušení práva, ktoré spôsobil žalovaný.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil tak, že v konaní išlo o nárok, ktorého výška závisela od úvahy súdu a vtedy je žalobca úspešný, ak je úspešný v základe nároku. Preto konštatoval, že žalobkyni patrí náhrada trov konania v rozsahu 100%, ktorej výška sa však bude odvíjať od priznanej sumy.

6. Proti tomuto rozsudku, a to v časti výroku I. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný namietajúc porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie. Napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné z dôvodu absencie konkrétnych dôvodov, ktoré viedli súd prvej inštancie k rozhodnutiu o prijatí nároku vo výške 1.150,- EUR. Žalovanému nie je zrejmé aké úvahy viedli prvoinštančný súd k priznaniu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 700,- EUR, má za to, že z odôvodnenia rozhodnutia to nie je možné objektívne zistiť. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo/91/2020, sp. zn. 3 Cdo/25/2019 a sp. zn. 4 Cdo/171/2005. Navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti zrušiť a v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 199/09, v ktorom sa Ústavný súd SR zaoberal požiadavkami na odôvodnenie rozsudku tak, aby bolo preskúmateľné. Argumenty žalovaného uvedené v odvolaní považuje za preukazujúce opodstatnenosť žaloby, pretože žalovaný si nepriznáva pochybenie a porušenie spotrebiteľských noriem a práv žalobcu, čo podľa jeho názoru len odôvodňuje opodstatnenosť podanej žaloby s poukazom na jednotlivé ciele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Poukázal na rozsudky tunajšieho

odvolacieho súdu č. k. 18CoCsp/4/2025-85 zo dňa 29.05.2025, č. k. 22CoCsp/8/2025-110 zo dňa 09.06.2025, č. k. 13CoCsp/28/2024-140 zo dňa 05.11.2024, rozsudky Krajského súdu v Košiciach č. k. 6CoCsp/46/2024-102 zo dňa 15.04.2025, č. k. 9CoCsp/22/2024-140 zo dňa 07.08.2024. Pre prípad zmeny rozsudku na základe odvolania žalovaného žalobca navrhol na rozhodovanie o náhrade odvolacích trov aplikovať § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP, prípadne s § 257 CSP s tým, že pokiaľ by na základe odvolania žalovaného bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá, tak len vtedy by sa jednalo o žalobcov neúspech v konaní, čo by odôvodňovalo priznať náhradu trov konania žalovanému. Pokiaľ je však spotrebiteľovi priznané primerané finančné zadosťučinenie na základe voľnej úvahy súdu v akejkoľvek výške, má za to, že je spotrebiteľ vždy so základom veci v konaní úspešný. V ostatnom zotrval na svojich odvolacích návrhoch a vyjadreniach.

8. Ďalšie vyjadrenia strán sporu do skončenia odvolacieho konania neboli súdu predložené.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že rozhodnutie v jeho napadnutej časti je potrebné zmeniť.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Keďže odvolanie nebolo podané proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, tento výrok v zmysle ust. § 367 CSP nadobudol právoplatnosť.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením, a teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

13. K odvolacej námietke žalovaného, že rozsudok trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. b), pričom je nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku, ktoré sú presne uvedené v ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z tohto ustanovenia sa dá vyvodiť aj záväzná logická štruktúra odôvodnenia. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom možno konštatovať, že tento súd vydal rozhodnutie, ktoré spĺňa požiadavky na odôvodnenie rozsudku podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. V prvom rade sa súd prvej inštancie riadne zaoberal tým, čoho sa strana žalobkyne domáhala, aké skutočnosti tvrdila, a aké dôkazné prostriedky označila, riadne sa zaoberal vyjadreniami žalovanej strany a prostriedkami jej procesnej obrany a taktiež komplexne posúdil čiastkové skutkové tvrdenia strán a tieto aj riadne vyhodnotil. V odôvodnení taktiež uviedol, ktoré z rozhodných skutkových okolností preukázané boli a ktoré nie. Odvolací súd v tomto poukazuje na skutočnosť, že do odôvodnenia súdu prvej inštancie je potrebné zahrnúť iba rozhodné skutkové okolnosti tak, aby rozsudok neobsahoval nadbytočné informácie. Súd prvej inštancie sa taktiež v odôvodnení zaoberal vyhodnotením dôkaznej situácie a obsahom predmetného rozhodnutia je aj riadne hodnotenie dôkazov, ako aj riadne opísanie úvahy súdu prvej inštancie pri ich hodnotení. Aj táto časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie má logickú postupnosť. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie odcitoval právne normy a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlil, ktoré zo skutkových zistení

odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak bolo dôsledne, precízne a ukážkovo odôvodnené. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval predmetnú odvoláciu námietku za nedôvodnú.

14. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Ani táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

15. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu čiastočne došlo.

16. Ťažiskom odvolacích námietok žalovaného bolo nepreskúmateľnosť rozhodnutia vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré súd prvej inštancie žalobcovi priznal. Podľa odvolateľa z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné objektívne zistiť z akého dôvodu súd prvej inštancie za výrok I. a II. rozsudku v pôvodnom konaní sp. zn. 9Csp/40/2024 priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 700,- EUR.

17. Žalovaný v odvolaní nenamietal základ uplatňovaného nároku žalobcu, preto odvolací súd vychádzal z toho, že žalovaný sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval žalobcom uplatneného nároku. Súd prvej inštancie svoje závery odvodzoval od konania vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov sp. zn. 9Csp/140/2024, v ktorej súd rozsudkom zo dňa 05.12.2024 konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru poskytnutého na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX H. I. XX.XX.XXXX (výrok I.), uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.093,58 EUR spolu s úrokom z omeškania (výrok II.) a určil neprijateľné zmluvné podmienky (výrok III. až IX.).

18. Vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú žalovaný v odvolaní namietal, odvolací súd pripomína, že pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej, resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu ako na strane žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktne držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp. ktorá mu vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odvracajúceho prostriedku obrany vo vzťahu ku každému spotrebiteľovi individuálne.

19. V danom prípade súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal z obdobnej veci, ktorá bola prejednaná odvolacím súdom pod sp. zn. 3CoCsp/38/2024, kde paušalizoval primerané finančné zadosťučinenie za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku vyhlásenú v pôvodnom konaní sumou 100,- EUR a následne súd prvej inštancie vyhodnotil mieru závažnosti tejto hrozacej ujmy tak, že niektoré podmienky považoval za priemerne závažné, ktoré vyžadujú odškodnenie paušalizované vo výške 100,- EUR a niektoré vyhodnotil za menej závažné a paušalizoval ich sumou 50,- EUR. Za bezdôvodné obohatenia žalovaného získaného v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo súd konštatoval v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 9Csp/140/2024, súd prvej inštancie ustálil sumu primeraného finančného zadosťučinenia na cca 1/3 bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným, t. j. 700,- EUR.

20. Pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je vždy dôležitá primeranosť požadovaného zadosťučinenia, ktorého výška je určovaná úvahou súdu so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. Úvaha však nemôže byť svojvoľná.

21. V prejednávanej veci je možné pripustiť úvahu prvoinštančného súdu, že každé rozhodnutie o neprijateľnej zmluvnej podmienke v pôvodnom konaní môže byť primerane priznaná vo forme primeraného finančného zadosťučinenia suma vo výške 100,- EUR. Je potrebné však vyhodnotiť, či pôvodné konanie a pôvodná obrana spotrebiteľa, teda žalobcu, vo veci sp. zn. 9Csp/140/2024 sledovala cieľ ubrániť sa aktívnemu konaniu dodávateľa, teda žalovaného pri uplatňovaní aj neprijateľných zmluvných podmienok v konaní proti spotrebiteľovi, alebo išlo len o konanie, kde nebolo potrebné, vzhľadom na ukončenie zmluvného vzťahu a už nemožnosti aplikovať neprijateľné zmluvné podmienky žalovaným sa cielene a aktívne nárokom dodávateľa brániť.

22. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že pôvodné konanie, vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/140/2024 bolo iniciované žalobcom za účelom určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydania bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa žalovaný obohatil tým, že od žalobcu prijal sumu, ktorá prevyšovala sumu poskytnutého úveru, na ktorú mal žalovaný nárok. Za tohto stavu potom paušalizácia všetkých primeraných finančných zadosťučinení je prípustná v rozsahu 100,- EUR, ale len v prípade, ak aktívne bol žalobca zúčastnený na obrane svojich spotrebiteľských práv, nie, ak vyvolal pôvodný spor, ktorý bol základom uplatneného nároku sám, bez ďalšej hrozby sankcií z napadnutých neprijateľných zmluvných podmienok. Za tejto situácie nie je možné zmluvné podmienky považovať za závažnejšie, či menej závažné, vzhľadom na hrozbu ich použitia v neprospech spotrebiteľa.

23. Odvolací súd má za to, že žalobca sa hrozbe prípadného uplatňovania neprijateľných zmluvných podmienok žalovaným nemusel aktívne brániť. Pri sporoch o úhradu súd ex offio skúma v spotrebiteľských konaniach, či uplatnené nároky sú alebo nie sú nárokmi z neprijateľných zmluvných podmienok. Preto obavy žalobcu pred prípadným ďalším uplatňovaním neprijateľných zmluvných podmienok voči jeho osobe žalovaným sú len v teoretickej rovine, najmä za situácie, keď tieto zmluvné podmienky boli všeobecnými súdmi opakovane posúdené ako neprijateľné zmluvné podmienky, o čom mal žalobca vedomosť, keďže sa na početné rozhodnutia súdov vo vzťahu k ním namietaným zmluvným podmienkam v pôvodnom konaní odvolával. Z uvedených dôvodov náhradu týchto primeraných finančných zadosťučinení za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku odvolací súd považuje za úplne postačujúcu a primeranú v rozsahu 50,- EUR. Táto suma zodpovedá zákonnému kritériu primeranosti finančného zadosťučinenia v prejednávanej veci zohľadňujúcej všetky okolnosti a osobitosti predmetného prípadu, pričom vo vzťahu k žalovanému bude pôsobiť dostatočne odradzujúco a súčasne na strane žalobcu nebude plniť funkciu finančného obohatenia, či majetkovej škody. Žalobca v pôvodnom konaní domáhal určenia neprijateľnosti celkovo 6 zmluvných podmienok, pričom vo vzťahu k všetkým šiestim aj bol úspešný. S prihliadnutím na už prijaté závery odvolací súd ustálil výšku primeraného finančného

zadosťučinenia za všetky zmluvné podmienky, ktorých neprijateľnosti sa žalobca domohol na sumu 300,- EUR.

24. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, odvolací súd má za to, že žalobca sa v tomto ohľade musel aktívne domáhať svojich práv a súčasne brániť proti praktikám žalovaného, ktorý od žalovaného nadobudol plnenie aj nad rámec toho, na čo mal zákonný nárok. Vzhľadom na posúdenie predmetnej zmluvy v pôvodnom konaní ako bezúročnej a bezpoplatkovej mal žalovaný nárok len na zaplatenie istiny, ktorú žalobcovi reálne poskytol. Ako odvolací súd konštatoval už vyššie, všetky primerané finančné zadosťučinenia paušalizoval na sumu 100,- EUR. S ohľadom na túto skutočnosť, odvolací súd žalobcovi priznal sumu 100,- EUR za predloženie zmluvy o úvere, ktorá bola súdom posúdená ako bezúročná a bezpoplatková a sumu 100,- EUR za bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu.

25. Odvolací súd preto v zmysle vyššie uvedeného rozsudok vo výroku I. postupom podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo vzťahu k žalovanému vo výške 500,- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

26. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. Nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku na základe úvahy súdu. Žalobcu treba považovať za plne úspešného, keď mal plný úspech, čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úkonu závisela, výlučne od úvahy súdu. Žalobca bol úspešný, čo sa týka základu nároku na jeho priznanie, a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštanície samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).